

УДК 366.63

ПЕРСПЕКТИВИ УДОСКОНАЛЕННЯ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДОСТУПУ ТА ПОШИРЕННЯ ІНФОРМАЦІЇ ЗА ДОПОМОГОЮ МЕРЕЖІ ІНТЕРНЕТ

Шурупова К.В.

Криворізький національний університет, Кривий Ріг, Україна

У дослідженні автор розглядає актуальність проблем правового регулювання доступу та поширення інформації за допомогою мережі Інтернет, розвиток Інтернет-відносин в Україні та їх вплив на процес становлення національного інформаційного суспільства в нашій країні. Автор дає визначення таким поняттям, як: „веб”, „веб-сторінка”, „контент” та „аудіовізуальний контент”. В дослідженні висловлюється думка про те, що дуже скоро суспільство відмовиться від застосування терміну „засіб масової інформації”, оскільки останніми можна буде вважати широке коло засобів поширення інформації серед необмеженої аудиторії. Особлива увага приділена дослідженню сучасного стану і перспектив розвитку регулюванню, доступу та поширення інформації за допомогою мережі Інтернет.

Ключові слова: доступ до інформації, засоби масової інформації, веб, веб-сторінка, веб-сайт, веб-сервер, розподілена система, контент, аудіовізуальний контент.

Постановка завдання. Для України проблема правового регулювання доступу та поширення інформації за допомогою мережі Інтернет, розвиток Інтернет-відносин є надзвичайно актуальною з огляду на процес становлення національного інформаційного суспільства в нашій країні, а також визначення шляхів інтеграції до світового інформаційного суспільства.

З метою вирішення порушеного питання більш глибокого дослідження потребує питання вивчення природи зазначених суспільних відносин та їх чіткого визначення. Слід підкреслити, що саме з чіткого визначення основних понять має здійснюватися правове регулювання будь-яких суспільних відносин.

Відповідно до частини четвертої статті 20 Закону України „Про інформацію” порядок створення (заснування) та організації діяльності окремих засобів масової інформації визначаються законодавчими актами про ці засоби.

Сьогодні такими законодавчими актами є Закони України „Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні” та „Про телебачення і радіомовлення”.

Так, Законом України „Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні” під друкованими засобами масової інформації (пресою) в Україні розуміються періодичні і такі, що продовжуються, видання, які виходять під постійною назвою, з періодичністю один і більше номерів (випусків) протягом року на підставі свідоцтва про державну реєстрацію.

Відповідно до частини третьої статті 20 Закону України „Про інформацію” аудіовізуальними засобами масової інформації є: радіомовлення, телебачення, кіно, звукозапис, відеозапис тощо.

Згідно зі статтею 1 Закону України „Про телебачення і радіомовлення” аудіовізуальний (електронний) засіб масової інформації – організація, яка надає для масового приймання споживачами аудіовізуальну інформацію, передану у вигляді електричних сигналів і прийняту за допомогою побутових електронних пристроїв.

З огляду на наведене, чинним законодавством визначений порядок створення (заснування) та організації діяльності друкованих та аудіовізуальних (електронних) засобів масової інформації.

Проте, суспільні відносини у сфері поширення інформації мають тенденцію постійно змінюватися. З розвитком науково-технічного прогресу та мережі Інтернет виникає потреба у постійному вдосконаленні чинного законодавства у відповідній сфері.

Аналіз останніх досліджень. Для з'ясування окремих аспектів правового регулювання відносин в Інтернет велике значення мають роботи українських учених-правників. Зокрема, в Україні деяким питанням регулювання відносин, пов'язаних діяльністю в Інтернет, присвячено роботи Дутова М. М (право ЄС у галузі Інтернет), Мережка О. О. (визначення юрисдикції в мережі Інтернет), Гуцалюка М. І. (захист персональних даних), Бачила І. Л. (Інформаційне право), Гасенко В. І., Борисової Л. В., (правове регулювання Інтернет-технології в Україні), Макаренко Є. А. (поширення в Інтернет шкідливої інформації), Кохановської О. В., Виноградової Г. В. (правове регулювання інформаційних відносин в Україні), Пазюка А. В. (міжнародно-правовий захист права людини на приватність персоніфікованої інформації) тощо.

Останні дослідження і публікації вітчизняних фахівців у сфері інформаційного права, зокрема, О. Баранова, В. Брижка, В. Горобцова, М. Іншина свідчать, що вони зробили значний внесок у дослідженні правового регулювання організації діяльності засобів масової інформації. Разом з цим, більш глибокого дослідження потребує питання правового регулювання поширення інформації засобами масової інформації в мережі Інтернет.

На думку М. Іншина, до основних переваг у використанні мережі Інтернет можна віднести можливість ознайомлення з необхідним друкованим або відео матеріалом у будь-який день та час, оперативність отримання інформації, можливість ознайомлення з додатковою інформацією, суттєве збільшення аудиторії, яка виявляє інтерес до відповідного видання або телерадіоканалу; можливість оперативного встановлення зворотного зв'язку через мережу Інтернет [1].

Метою публікації є розв'язання проблеми визначення масового характеру публічно поширюваної мережею Інтернет аудіовізуальної інформації, можливості доступу до неї, визначення порушень у цій сфері, а також розробка засад визнання самої мережі Інтернет засобом масової інформації.

РЕЗУЛЬТАТИ ДОСЛІДЖЕННЯ

Перш за все слід визначитися з базовими поняттями іншомовного походження, що існують сьогодні „де-факто”, широко застосовуються, але чітко не визначені на законодавчому рівні. Такими поняттями, зокрема, є: „веб”, „веб-сторінка”, „веб-сайт”, „веб-сервер”, „розподілена система”, „контент” та „аудіовізуальний контент”.

Необхідно зазначити, що велика кількість понять, які сьогодні широко застосовуються, ще не знайшли свого визначення у нормах права. У зв'язку з цим, у даній статті здійснюється спроба роз'яснити значення деяких з них.

Так, глобальна телекомунікаційна мережа інформаційних та обчислювальних ресурсів, яка служить фізичною основою для різноманітних розподілених систем, що надають доступ користувачам мережі Інтернет до аудіовізуального контенту має назву „Інтернет” або „мережа Інтернет”.

Визначення поняття „Інтернет” міститься у Законі України „Про телекомунікації” [2], згідно зі статтею 1 якого Інтернетом є *всесвітня інформаційна система загального доступу, яка логічно зв'язана глобальним адресним простором та базується на Інтернет-протоколі, визначеному міжнародними стандартами. Іншими словами Інтернет можна розглядати як засіб комунікації між людьми.*

Мережа Інтернет разом з персональними комп'ютерами створює технологічну основу для розвитку міжнародної концепції „Всесвітнього інформаційного суспільства”.

У зв'язку з цим, під час правового регулювання суспільних відносин, пов'язаних з поширенням інформації за допомогою мережі Інтернет, слід враховувати наступне:

- мережа Інтернет немає власника, оскільки вона є сукупністю мереж, що мають різну географічну приналежність;
- мережу Інтернет не можна виключити цілком, оскільки маршрутизатори мереж не мають єдиного зовнішнього управління;
- мережа Інтернет стала надбанням усього людства;
- мережа Інтернет має багато як корисних так і шкідливих властивостей, що використовуються зацікавленими особами;
- мережа Інтернет, перш за все, засіб відкритого зберігання та розповсюдження інформації, у разі чого в останні роки з'явилися терміни „e-democracy” та „Internet democracy” [3] (електронна демократія та демократія в мережі Інтернет);
- мережа Інтернет може зв'язати кожен комп'ютер з будь-яким іншим, підключеним до мережі Інтернет, так само, як і телефонна мережа. Якщо телефон має автовідповідач, він здатний поширювати інформацію, записану в ньому, будь-кому хто зателефонує за даним номером. Сайти в мережі Інтернет поширюють інформацію за таким же принципом, тобто індивідуально, з ініціативи користувача;
- поширення інформації в Інтернеті має таку саму природу, як і чутки в соціальному середовищі. Якщо до інформації є великий інтерес, вона швидко поширюється широкому колу осіб, немає інтересу – немає розповсюдження.

Інтернет складається з багатьох тисяч корпоративних, наукових, урядових та приватних мереж, а також комп'ютерів користувачів. Об'єднання мереж різної архітектури та топології стало можливо завдяки протоколу IP (англ. Internet Protocol) і принципу маршрутизації пакетів даних. Протокол в даному випадку – це, умовно кажучи, „мова”, яка використовується комп'ютерами для обміну даними при роботі в мережі Інтернет. Для того щоб різні комп'ютери в мережі могли взаємодіяти, вони повинні „розмовляти” на одній „мові”, тобто використовувати один і той же протокол. Простіше кажучи, протокол – це правила передачі даних між вузлами комп'ютерної мережі.

Серед великої кількості протоколів, які використовуються в мережі Інтернет [4], найбільш відомим протоколом є HTTP (Hyper Text Transfer Protocol), тобто протокол передачі гіпертексту, який використовується під час пересилання веб-сторінок з одного комп'ютера на інший. Саме цей протокол є базовим для так званого „вебу”.

Терміни „веб” або „www” або „World Wide Web” або „всесвітня павутина” переважно означають розподілену систему, що надає доступ користувачам мережі Інтернет до аудіовізуального контенту, розташованого на різних комп'ютерах, підключених до мережі Інтернет. Проте, необхідно розуміти, що так званий „веб” – це тільки один з багатьох видів розподілених систем, що надають можливість доступу користувачам мережі Інтернет до аудіовізуального контенту.

Будь-яку інформацію, з якою користувач може ознайомитися в мережі Інтернет, умовно прийнято називати „контент”, тобто будь-яке інформаційно значуще (змістовне) наповнення інформаційного ресурсу (наприклад, веб-сайту). Якщо ж мова йде про текстову, графічну, звукову та відео інформацію, що входить до складу контенту в будь-якому поєднанні, то говорять про „аудіовізуальний контент”. Для надання можливості доступу користувачів мережі Інтернет до аудіовізуального контенту використовуються так звані гіпертекстові „веб-сторінки”, які можуть бути об'єднані та пов'язані між собою спільною темою, дизайном, посиланнями та створювати так званий „веб-сайт”. Розташування веб-сайту в мережі Інтернет здійснюється, як правило, на серверах, підключених до мережі Інтернет, тобто на так званих „веб-серверах”. Теоретично та практично веб-сервера можуть бути розміщені у будь-якому місці планети Земля, тобто як на території певних країн світу, так і за їх межами, наприклад, на кораблі в світовому океані або в Антарктиді.

З наведеного вище стає зрозумілим, що у випадку, коли мова йде про інформацію розташовану в мережі Інтернет, сьогодні, як правило, замість терміну „інформація” застосовуються терміни „контент” або „аудіовізуальний контент”.

У будь-якого аудіовізуального контенту, розміщеного в мережі Інтернет є автор(и), тобто конкретні фізичні особи. Автор може самостійно розмістити аудіовізуальний контент на ресурсах мережі Інтернет і стати постачальником контенту кінцевому споживачеві. Водночас, автор контенту може не тільки не бути постачальником контенту кінцевому споживачеві, а й навіть не мати прав на його розповсюдження.

У загальному випадку доставку контенту кінцевому користувачу (споживачу) можна представити у наступному вигляді: „автор аудіовізуального контенту” „споживач аудіовізуального контенту”. Термін „посередники” може „посередники” включати „власників прав на аудіовізуальний контент”, „виробників аудіовізуального контенту”, „контент-агрегаторів” і „контент-провайдерів”. Посередники можуть об'єднуватися один з одним при вирішенні питань постачання аудіовізуального контенту споживачам або бути взагалі відсутні (при самостійному розміщенні та постачанні автором аудіовізуального контенту з використанням можливостей мережі Інтернет).

„Власник прав на аудіовізуальний контент” представляє інтереси автора аудіовізуального контенту на договірній основі. „Виробник” бере участь у процесі виробництва аудіовізуального контенту. „Контент-агрегатор” здійснює накопичення аудіовізуального контенту, а „контент-провайдер” здійснює розповсюдження аудіові-

зуального контенту кінцевим користувачам (споживачам аудіовізуального контенту). Типовими представниками контент-провайдерів є такі всесвітньо відомі ресурси мережі Інтернет як: „YouTube.com” (США) та „RuTube.ru” (Росія). Типовим представником контент-агрегаторів є такий всесвітньо відомий ресурс новин в мережі Інтернет, як: „Feedzilla.com”. Кожний громадянин України, який має доступ до мережі Інтернет, за допомогою персонального комп'ютера або мобільного телефону, може за лічені хвилини розмістити аудіовізуальні матеріали на будь-яких Інтернет ресурсах, аналогічних з вищеназваними.

Враховуючи наведене, „постачальник аудіовізуального контенту” означає автор(ів) контенту, або власника прав на контент, або виробника контенту, або контент-агрегатора, або контент-провайдера, як окремо, так і об'єднаних у будь-якій комбінації один з одним з метою здійснення постачання аудіовізуального контенту споживачам [5].

За визначенням, наведеним у юридичній енциклопедії за редакцією Ю.С. Шемшученка та інших, засоби масової інформації – матеріальні та інші носії інформації, органи та організації (юридичні особи), зареєстровані у встановленому законом порядку, які забезпечують публічне поширення друкованої та аудіовізуальної інформації [6].

Аналізуючи чинне законодавство про інформацію, не можна чітко розмежувати такі поняття „засіб масової інформації” та „засіб масової комунікації”.

Проте, чинне законодавство про інформацію не містить визначення поняття „засіб масової комунікації”.

Необхідно зазначити, що пунктом 2 розпорядженням Кабінету Міністрів України від 13 січня 2010 року № 85-р передбачено розробити проект Закону України „Про основні засади державної комунікативної політики”, у якому, зокрема, визначити терміни „державна комунікативна політика”, „комунікація”, „засоби масової комунікації”.

Статтею 29 Закону України „Про інформацію” поняття „засіб масової комунікації” лише застосовується, без його визначення. Проте, аналізуючи положення абзацу третього частини першої цієї статті Закону, можна дійти висновку, що засобами масової комунікації поширюється інформація.

Водночас, Державним стандартом базової і повної середньої освіти, затвердженим постановою Кабінету Міністрів України від 14 січня 2004 року № 24, до засобів масової комунікації віднесено телебачення.

У цьому сенсі також є цікавим визначенням поняття „суспільного телерадіомовлення” наведене Законом України „Про систему Суспільного телебачення і радіомовлення України”, згідно з яким суспільне телерадіомовлення – це телерадіоорганізація зі статусом єдиної загальнонаціональної неподільної і неприбуткової системи масової комунікації, яка є об'єктом права власності Українського народу і діє згідно з єдиною програмною концепцією.

У різних актах законодавства мова йде про застосування засобів масової інформації та способів електронної комунікації [7], створення комунікаційної інфраструктури для забезпечення отримання інформації, налагодження тісних зв'язків з громадськістю та засобами масової інформації [8], поширення інформації через засоби масової комунікації [9] тощо. Зазначене не відповідає принципу юридичної визначеності, як складової принципу верховенства права.

У пункті 3.10. Методичних рекомендацій щодо положень про управління (відділи) з питань взаємодії з засобами масової інформації та зв'язків з громадськістю апаратів центральних і місцевих органів виконавчої влади, є посилання на засоби комунікації, до яких, зокрема, віднесено прес-конференції, брифінги, тематичні зустрічі з журналістами, поширення інформаційних матеріалів [10] тощо.

На сьогодні можна констатувати той факт, що немає єдиного тлумачення, співвідношення та застосування понять „засіб масової інформації” та „засіб масової комунікації”.

Відсутність чітких юридичних визначень понять може створити можливість для протиправних дій і зловживань, що неодмінно призводить до порушення прав і свобод людини.

На нашу думку, не можна ототожнювати поняття „засіб масової інформації” та „засіб масової комунікації”. Вирішення ж порушеного питання вбачається можливим за допомогою перегляду та чіткого правового визначення таких понять як: „інформація”, „масова інформація”, „засоби масової інформації”.

Вживаний сьогодні термін „комунікація” (англомовний термін “communication”) означає виключно процес передачі інформації від однієї особи до іншої [11], тобто „спілкування” – комунікаційну взаємодію людей або соціальних груп. З огляду на наведене, замість використання термінів „технічні засоби комунікації” або „електронні комунікації” краще використовувати термін „телекомунікації”, тобто „зв'язок за допомогою технічних засобів”.

Визначення вказаних термінів має бути настільки чітким, щоб їх користувачі мали змогу кваліфікувати чи можна віднести „особу, яка голосно вигукує в мегафон до необмеженого кола осіб”, „оголошення на паркані про продаж квартири”, „веб-сайт в мережі Інтернет, який відвідує щороку понад мільйону осіб” до засобів масової інформації.

На підставі наведеного робимо висновок, що масовою інформацією можна вважати інформацію, яка розповсюджується серед необмеженого кола осіб (більшого за те, що її створило). Тому стає зрозумілим, що абсолютно вся інформація, що розміщується в мережі Інтернет, автоматично стає масовою. Таким чином, будь-яка особа, яка створила веб-сторінку, веб-сайт, блог, форум або будь-який інший ресурс в мережі Інтернет, суто теоретично є власником засобу масової інформації. Підкреслимо, що на сьогодні чинним законодавством порушене питання не врегульовано.

Як зазначає В.М. Брижко, Інтернет створювався як мережа для вільного поширення й одержання корисних для суспільства даних з урахуванням норм права та морально-етичних принципів, що забезпечують соціальну справедливість та рух у напрямі до свободи [12].

Разом з цим, під „мережевим засобом масової інформації” розуміється будь-який веб-сайт в мережі Інтернет, зареєстрований як засіб масової інформації. В свою чергу, питання сумлінної добровільної реєстрації у законопроекті не порушується, що не може не викликати побоювань з приводу обмеження свободи Інтернету у випадку прийняття законопроекту у такій редакції.

Виникає припущення, що дуже скоро суспільство відмовиться від застосування терміну „засіб масової інформації”, оскільки останніми можна буде вважати широке коло засобів поширення інформації серед необмеженої аудиторії.

Зрозуміло, що рішення щодо розроблення проекту нормативно-правового акта має прийматися з урахуванням необхідності врегулювання суспільних відносин, виявлення прогалин і суперечностей у законодавстві, виконання відповідних міжнародних зобов'язань України. Правове регулювання певного кола суспільних відносин обов'язково має бути комплексним. Тобто, якщо із змісту нормативно-правового акта, який приймається, випливає необхідність у внесенні змін до інших чинних нормативно-правових актів одного з них рівня або його скасуванні, одночасно мають готуватися проекти відповідних нормативно-правових актів.

На замовлення координатора проекту ОБСЄ в Україні було проведено дослідження на тему „Регулювання діяльності засобів масової інформації під час виборів”. Зазначеним дослідженням до категорії „Інтернет-засобів масової інформації” віднесено телевізійні канали, радіо та газети, які розміщуються у мережі Інтернет, та в яких редакційні рішення приймаються на основі традиційних стандартів журналістської організації, разом з тим, до неї не входять веб-сайти іншого виду, наприклад, блоги та партійні сторінки [13]. Водночас, виникає питання стосовно того, чи можна вважати Інтернет-засобом масової інформації веб-сторінку в мережі Інтернет, власник якої не є журналістом, проте розміщує в мережі Інтернет різноманітні аудіо та відеоматеріали, аналітичні статті тощо.

Потенційно спірне питання пов'язано з тим, чи можуть бути встановленими для веб-сайтів правила, особливо стосовно „періодів мовчання” та опитувань громадської думки [13]. Тим паче, що як вже було зазначено, фізичне (технічне) розміщення веб-сайту можливо за межами держави. Це питання, на думку Джовани Майола та Міхаель Майер-Резенде, є частиною більш широкої дискусії про ступінь свободи, яким має володіти Інтернет, та того, до якої міри до цього інформаційного засобу можна реально застосувати правила. У цілому спроби контролю над Інтернетом доцільні у тих випадках, коли вони стосуються певного кола питань, наприклад, розпалювання ворожнечі та захисту неповнолітніх, разом з тим інші методи втручання у свободу Інтернету мають широко застосовуватися.

На нашу думку, з метою забезпечення ефективного правового регулювання відповідного кола суспільних відносин мова має йти про комплексний підхід у визначенні засад державної політики у цій сфері з подальшою підготовкою єдиного законопроекту. До цієї роботи обов'язково слід залучити також Міністерство транспорту та зв'язку, Національну комісію з питань регулювання зв'язку, Державний комітет інформатизації та Державний комітет телебачення та радіомовлення.

Зазначені рекомендації пропонуємо до розгляду під час законотворчої діяльності, що в подальшому сприятиме вдосконаленню інформаційного законодавства та відповідному забезпеченню державної інформаційної політики.

ВИСНОВКИ

Важливою ознакою сучасних загальносвітових процесів є розбудова світового інформаційного суспільства. У цьому універсальному процесі розвитку інформаційного суспільства залишається нерозв'язаним одне з найважливіших питань – становлення міжнародно-правових засад регулювання відносин, пов'язаних з функціонуванням мережі Інтернет, а також дослідження сучасного стану і перспектив розвитку такого регулювання. Розробка даної теми насамперед необхідна для таких інститутів та галузей міжнародного права, як міжнародно-правове регулювання науково-технічної співпраці, міжнародне інформаційне право, право міжнародної без-

пеки, міжнародна боротьба зі злочинністю, право міжнародних організацій, захист прав людини, які останнім часом є досить актуальними для міжнародної спільноти.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ:

1. Сучасний стан та шляхи удосконалення взаємовідносин органів державної влади і засобів масової інформації: матеріали міжнародної науково-практичної конференції [«Інформаційне суспільство в Україні: інформаційно-правова культура, освіта, наука»], (Суми, 2008 р.) / Іншин М.І. – Суми: Довкілля, 2008. – С. 33 – 38.
2. Про телекомунікації: Закон України № 1280-IV.
3. Ильницький А.В. Internet demogasy [Електронний ресурс] /А.В. Ильницький// Научный блог. Либеральный клуб «Единой России». – 2012. - Режим доступа: http://en.wikipedia.org/wiki/Internet_demogasy.
4. Вікіпедія. Протоколи передачі даних [Електронний ресурс] /Матеріали з Вікіпедії// Вікіпедія – 2012. – Режим доступу: http://ru.wikipedia.org/wiki/Сетевой_протокол
5. Красноступ А.В. Система та спосіб доставки аудіовізуального контенту споживачам. Міжнародна заявка на патент РСТ/UA2009/000022 [Електронний ресурс] / А.В.Красноступ // Центр інформаційної безпеки. – 2010. – Режим доступу: <http://uk.wikipedia.org/wiki>.
6. Юридична енциклопедія: в 6 т. / [За ред.: Ю.С. Шемшученка, Ф.Г. Бурчак, М.П. Заблук та ін.] – К.: „Українська енциклопедія”, 1998. – (Серія: Юридичні науки). Т 4. – 1998. – 741 с.
7. Концепція Державної цільової програми підтримки та розвитку читання на період до 2015 року, схвалена розпорядженням Кабінету Міністрів України від 30 вересня 2009 року № 1228-р.
8. Концепція розвитку системи державного регулювання діяльності суб'єктів природних монополій на ринку комунальних послуг, схвалена розпорядженням Кабінету Міністрів України від 9 липня 2008 року № 932-р.
9. Положення про Національний електронний реєстр антропогенних викидів та абсорбції парникових газів, затверджене постановою Кабінету Міністрів України від 28 травня 2008 року № 504.
10. Методичні рекомендації щодо положень про управління (відділи) з питань взаємодії з засобами масової інформації та зв'язків з громадськістю апаратів центральних і місцевих органів виконавчої влади, затверджені наказом Державного комітету телебачення і радіомовлення України від 26 березня 2003 року № 59, Міністерства юстиції України від 14 квітня 2003 року № 314/7.
11. Schwartz, Gary E.; Simon, William L.; Carmona, Richard. The Energy Healing Experiments. Simon & Schuster [Електронний ресурс] / Schwartz, Gary E.; Simon, William L.; Carmona, Richard// „All communication is a process of exchanging energy and exchanging information” p. 129. ISBN 0743292399. – Режим доступу: <http://en.wikipedia.org/wiki/Communication>
12. Швець М.Я. Е-боротьба в інформаційних війнах та інформаційне право: монографія / [за ред. М. Я. Швеця]. – К. : НДЦПІ АПрН України, 2007. – С. 233.
13. Джована Майола, Міхаель Майер-Резенде. Регулювання діяльності засобів масової інформації під час виборів / Джована Майола, Міхаель Майер-Резенде// Дослідження. – К.: „Видавництво „КІМ”. – 2008. – 84 с.

Шурупова К.В. Перспективы усовершенствования правового регулирования доступа и распространения информации с помощью сети Интернет / Шурупова К.В. // Ученые записки Таврического национального университета им.В.И.Вернадского. Серия: Юридические науки. – 2012 – Т. 25(64), №2. – С.166-174.

В исследовании автор рассматривает актуальность проблем правового регулирования доступа и распространения информации с помощью сети Интернет, развитие Интернет-отношений в Украине и их влияние на процесс становления национального информационного общества в нашей стране. Автор дает определение таким понятиям, как: "веб", "веб-страница", "контент" и "аудиовизуальный контент". В исследовании высказывается мысль о том, что очень скоро общество откажется от применения термина "средство массовой информации", поскольку последними можно будет считать широкий круг средств распространения информации среди неограниченной аудитории. Особенное внимание уделено исследованию современного состояния и перспектив развития регулирования, доступа и распространения информации с помощью сети Интернет.

Ключевые слова: доступ к информации, средства массовой информации, веб, веб-страничка, веб-сайт, веб-сервер, разделительная система, контент, аудиовизуальный контент.

Shurupova K.V. Prospects of improvement of the legal adjusting of access and distribution of information by means of network the Internet / Shurupova K.V. // Scientific Notes of Taurida National V.I. Vernadsky. Series: Juridical sciences. – 2012 – Vol.25 (64), №2. – P.166-174.

In research an author examines actuality of problems of the legal adjusting of access and distribution of information by means of network the Internet, development of Internet-relations in Ukraine and their influence on becoming of national informative society in our country. An author gives a decision to such concepts, as: "web", web "page", "content" and "audiovisual content". In research an idea speaks out that very soon society will give up application of term "medium of communication", as it will be possible the last to count the wide circle of facilities of distribution of information among an unlimited audience. The special attention is spared to research of the modern state and prospects of development to adjusting, access and distribution of information by means of network the Internet.

Keywords: access to information, mass, web medias, web, web site, server of web, deviational system, content.